

Martie 1964

I

Începu să ningă cu câteva ore înainte ca ea să simtă primele semne ale travaliului. Mai întâi câțiva fulgi pe cerul cenușiu posomorât al după-amiezii târzii, apoi trombele aduse de vânt și vârtejurile de praf din jurul stâlpilor verandei largi din fața casei. El stătea lângă ea la fereastră, privind cum vârtejurile învălătucite de zăpadă se umflau, apoi se răsuceau, împrăștiindu-se pe pământ. Luminile se aprinseră peste tot în jur, iar ramurile goale ale copacilor deveniră albe.

După cină el făcu focul, aventurându-se afară după lemnele pe care le îngrămadise lângă garaj toamna trecută. Aerul era luminos și îl simțea rece în față, iar zăpada de pe alee îi ajungea deja până aproape de genunchi. Luă câteva buturugi, scuturându-le scufiile moi de omăt, și le duse înăuntru. Se aprinseră într-o clipă în șemineul de fier, iar el stătu un timp în fața căminului, cu picioarele încrucișate, aruncând lemne în

foc și privind cum săltau flăcările, hipnotice, cu margini albastrii. Afară, zăpada continua să se aștearnă liniștit în întuneric, strălucitoare și deasă ca fasciculele de lumină aruncate de felinarele de pe stradă. Când se ridică și se uită pe fereastră, mașina lor se preschimbase într-un delușor alb pe marginea străzii. Urmele pașilor lui pe alee fuseseră deja acoperite de zăpadă.

Se scutură pe mâini de cenușă și se așază pe canapea lângă soția lui, care își rezemă picioarele de perne, cu gleznele umflate încrucișate și un exemplar din *Dr. Spock* așezat pe pântec. Captivată, își umezea absentă arătătorul de fiecare dată când întorcea pagina. Avea mâini subțiri, cu degete scurte și viguroase și, în timp ce citea, își mușca ușor buza de jos, concentrată. Privind-o, el simți un val de iubire și mirare și se întrebă dacă ea era soția lui, dacă pruncul lor, care trebuia să vină peste numai trei săptămâni, urma să se nască în curând. Va fi primul lor copil. Erau căsătoriți de abia un an.

Ea ridică privirea, zâmbind, când el îi înfășură pătura în jurul picioarelor.

– Știi, mă întrebam cum e, zise ea. Înainte să ne naștem, vreau să spun. Păcat că nu ne putem aminti. Își desfăcu halatul și își trase în sus puloverul pe care îl avea pe dedesubt, dând la iveală pântecul rotund și tare ca un pepene. Își plimbă în grabă mâna peste suprafața lui netedă, lumina focului dansându-i pe piele și dând părului ei o nuanță aurie-roșcată. Crezi că e ca și cum te-ai afla într-o mare lanternă? În carte spune că lumina se infiltrază prin pielea mea, că bebelușul poate deja să vadă.

– Nu știi, spuse el.

Ea râse.

– De ce nu? Tu ești doctorul.

– Nu sunt decât chirurg ortoped, îi aminti el. Ți-aș putea spune cum se osifică oasele fetale, dar nimic altceva.

Îi ridică picioarele, delicate și umflate sub șosetele bleu, și începu să le maseze ușor: puternicul os tarsian al călcâiului, metatarsienele și falangele, ascunse sub piele, și straturile dense de mușchi, ca un evantai pe punctul de a se deschide. Respirația ei umplea camera, piciorul îi încălzea mâinile, iar el își imagină simetria perfectă, secretă a oaselor. Ea, însărcinată, i se părea frumoasă, dar fragilă, cu vinișoare albastre întrezărindu-se prin pielea albă și palidă.

Fusese o sarcină foarte ușoară, fără probleme medicale. Chiar și așa, nu putuse să facă dragoste cu ea de câteva luni. În loc de asta, el descoperi că-și dorea să o protejeze, să o suie în brațe pe scări, să o înfășoare în pături, să îi aducă din când în când o ceașcă cu șodou.

– Nu sunt invalidă, protesta ea de fiecare dată, râzând. Nu sunt un pui căzut din cuib pe care l-ai găsit în curte.

Cu toate astea, era mulțumită de atențiile lui. Câteodată, el se trezea și o privea în timp ce dormea: zbaterea pleoapelor ei, mișcarea înceată, regulată a pieptului, mâna care-i atârna leneș, atât de mică încât încăpea complet în mâna lui.

Era cu unsprezece ani mai tânără decât el. O văzuse pentru prima oară în urmă cu nu mai mult de un an, urcând pe scara rulată a unui magazin mare din centrul orașului, într-o sâmbătă cenușie de noiembrie, în timp ce el cumpăra cravate. Avea treizeci și trei de ani, era nou-venit în Lexington, Kentucky, iar ea se ivise din mulțime ca o viziune, cu părul ei blond pieptănat spre spate într-un coc elegant, cu perle sclipindu-i la gât și în urechi. Purta o haină de lână verde-închis și avea pielea curată și palidă. El pășise pe scară, croindu-și drum prin mulțime și încercând din răspuțeri să nu o piardă din ochi. Ea se duse la etajul patru, cu lenjerie și galanterie de damă. Când încercase să o urmeze printre stativile cu slipuri, sutiene și chiloți, toate cu o strălucire molatică, o

vânzătoare în rochie bleumarin cu guler alb îl oprise zâmbind, întrebându-l dacă putea să îl ajute.

– Un halat, zisese el, cercetând raionul cu privirea până când îi zărise părul, un umăr verde-închis și capul plecat care îi dădea la iveală curba palidă și elegantă a gâtului. Un halat pentru sora mea care locuiește în New Orleans.

Evident că nu avea nici o soră sau rudă în viață de care să fi știut.

Vânzătoarea dispăruse și se întorsese câteva clipe mai târziu cu trei halate din prosop gros. El alesese la nimereală, aproape fără să se uite, luându-l pe cel de deasupra.

– Luna viitoare vom avea mai multe măsuri, zisese fata care vindea, și o gamă mai frumoasă de culori, dar el plecase deja, cu un halat corai atârnat pe braț și pantofii scârțâindu-i pe gresie în timp ce înainta nerăbdător printre ceilalți cumpărători către locul unde o văzuse.

Ea se pierduse printre mormanele de ciorapi scumpi, în culori diafane, care luceau prin ambalajele de celofan neted: gri-maroni, bleumarin, un maro-închis precum sângele de porc. Mâneca hainei ei verzi o atinsese pe a lui, iar el îi și simțise parfumul, delicat și totuși pătrunzător, ca petelele bogate și pale ale liliacului de la fereastra căminului în care stătuse odinioară în Pittsburgh. Ferestrele ghemuite ale apartamentului său de la subsol erau murdare, opace de la funinginea și cenușa de la oțelărie, însă primăvara înflorea liliacul, în buchete albe și violet care se sprijineau grele de fereastră, iar parfumul lor plutea înăuntru asemenea luminii.

El tușise ușor – abia mai putea să respire – și ridicase halatul din prosop, dar vânzătoarea din spatele teșchelei râdea spunând o glumă și nu îl observase. Când el tușise din nou, ea se uitase la el supărată, apoi dăduse din cap spre clienta ei, care acum ținea trei pachete subțiri de ciorapi, care păreau niște cărți de joc uriașe în mâna ei.

– Mi-e teamă că domnișoara Asher a fost prima, zisese vânzătoarea, rece și arogantă.

În momentul acela privirile li se întâlniseră, și el tresărise văzând că ochii erau de același verde-închis ca și haina. Ea îl măsurase cu privirea – paltonul gros de tweed, proaspăt bărbierit, fața îmbujorată de frig, unghiile îngrijite. Zâmbise, amuzată și bătând vag în retragere, făcând un gest către halatul de pe brațul lui.

– Pentru soția dumneavoastră? întrebuse. Vorbea cu un accent pe care el îl recunoscuse drept un accent rafinat de Kentucky, în acest oraș aristocratic în care asemenea distincții contau. După numai șase luni petrecute acolo, știa deja asta. E în ordine, Jean, continuase ea, întorcându-se spre vânzătoare. Haide, ocupă-te de el mai întâi. Bietul om se simte probabil pierdut și nu e în largul lui în toată dantelăria de aici.

– E pentru sora mea, îi spusese, încercând cu disperare să ștergă impresia proastă pe care o crease.

I se întâmplase adeseori; era prea îndrăzneț ori prea direct și astfel jignea. Halatul alunecase pe podea și el se aplecase după el, iar fața i se îmbujorase în timp ce se ridica. Mănușile ei zăceau pe suprafața de sticlă a teșchelei, iar mâinile așezate ușor una peste alta lângă ele. Stinghereala lui păruse să o îmblânzească, pentru că, întâlnindu-i din nou privirea, observase că era blajină.

El încercase din nou.

– Îmi pare rău. M-am zăpăcit cu totul. Mă grăbesc. Sunt medic. Am întârziat la spital.

Zâmbetul ei se schimbase atunci, devenind grav.

– Înțeleg, spusese, întorcându-se către vânzătoare. Serios, Jean, ocupă-te mai întâi de el.

Fusese de acord să îl revadă, și-i notase numele și numărul de telefon cu scrisul perfect deprins în clasa a treia de la

profesoara ei, o fostă călugăriță care întipărise pentru totdeauna regulile caligrafiei în mintea micilor ei eleve.

– Fiecare literă are o formă, le spunea ea, o singură formă și nu mai multe, și este responsabilitatea voastră să vă iasă perfect.

Având pe atunci opt ani, palidă și slabă, femeia în haină verde care avea să-i devină soție își încleștase degetele pe stilou și exersase scrierea de mână, singură în camera ei, ore întregi, până când reușise să scrie cu fluiditatea perfectă a unui curs de apă. Mai târziu, auzind povestea, el și-o imagina cu capul plecat sub lumina lămpii, cu degetele strângând dureros stiloul, și se mira de tenacitatea ei, de credința ei în frumusețe și în autoritatea fostei călugărițe. Dar în ziua aceea nu știa nimic din toate acestea. În acea zi purtase bucata de hârtie în buzunarul halatului alb dintr-un salon într-altul, amintindu-și cum literele ei se îmbinaseră pentru a alcătui forma perfectă a numelui ei. O sunase chiar în seara aceea și o scosese la cină în ziua următoare, iar trei luni mai târziu erau căsătoriți.

Acum, în ultimele luni de sarcină, halatul corai moale i se potrivea perfect. Îl găsisese pus deoparte, împachetat, îl desfăcuse și i-l arătase.

– Dar sora ta a murit demult! exclamase ea, dintr-odată uimită, și, preț de o clipă, el înghețase, zâmbind, simțind cum minciuna spusă cu un an în urmă plana prin cameră ca o pasăre întunecată; apoi ridicase din umeri cu sfială.

– Trebuia să spun ceva, îi zise. Trebuia să gădesc un mod de a-ți afla numele.

Atunci ea zâmbi, traversă încăperea și-l îmbrățișă.

Ningea. În următoarele ore citiră și vorbiră. Uneori ea îi lua mâna și i-o așeza pe pântecul ei, ca să simtă copilul mișcând. Din când în când, el se ridica pentru a întreține focul și, aruncând o privire pe fereastră, vedea zăpada de zece centimetri, apoi de cincisprezece sau de douăzeci. Pe străzi zgomotele se auzeau înfundat, era liniște și treceau puține mașini.

La unsprezece ea se ridică și se duse la culcare. El rămase jos, citea ultimul număr din *Jurnalul de chirurgie osoasă și articulară*. Era recunoscut drept un medic bun, care se pricepea să pună diagnosticul și lucra cu îndemânare. Terminase primul din promoția lui. Cu toate acestea, era îndeajuns de tânăr și – deși o ascundea cu mare grijă – îndeajuns de nesigur de abilitățile lui, astfel încât studia oricând avea un moment liber, adunând fiecare succes reputat ca pe o dovadă în plus în favoarea lui. Se considera o anomalie, pentru că se născuse cu o afinitate pentru studiu într-o familie absorbită de lupta pentru simpla supraviețuire, de la o zi la alta. Consideraseră educația un lux inutil, un mijloc fără un scop anume. Erau nevoiași și, în rarele ocazii când mergeau la doctor, se duceau la clinica din Morgantown, la 80 de kilometri distanță. Amintirile acelor excursii rare îi erau vii în minte – cum se zdruncina în spatele camionetei împrumutate, care stârnea nori de praf. Drumul care dansa, cum zicea sora lui, de pe locul ei din cabină, alături de părinți. În Morgantown, saloanele erau slab luminate, vopsite în verde întunecat sau turcoazul apei dintr-un iaz, iar doctorii erau grăbiți, nerăbdători cu ei, distrați.

Mulți ani mai târziu încă mai avea momente când i se părea că privirea doctorilor aceluia e ațintită asupra lui, iar el se simțea un impostor, cât pe ce să fie demascată de o singură greșeală. Știa că alegerea specializării lui reflecta acest lucru. Momentele întâmplătoare de entuziasm ale medicinei generale sau reparațiile delicate și riscante ale inimii nu erau pentru el. Specialitatea lui erau membrele rupte, învelișurile de ghips și radiografiile, observarea felului cum fracturile se sudează încet, dar miraculos. Îi plăcea că oasele erau solide, supraviețuind până și febrei albe a incinerării. Oasele erau durabile; îi venea ușor să aibă încredere în ceva atât de solid și previzibil.

Citi mult după miezul nopții, până ce cuvintele începură să tremure fără sens pe paginile albe, lucioase, și atunci azvârli

jurnalul pe măsura de cafea și se ridică să atâțe focul. Sfărâmă buștenii arși, liniși de flăcări, în tăciuni, deschise complet ușița cenușarului și închise ecranul protector de alamă din fața șemineului. Când stinse lumina, cioburi de foc sclipeau vag printre straturile de cenușă la fel de gingașe și de albe precum zăpada care se depusese într-un strat gros acum pe balustrada verandei și pe tufele de rododendron.

Treptele scârțâiră sub greutatea lui. Rămase o clipă lângă ușa viitoarei camere a copilului, studiind forma neclară a pătuțului și a măsuței pentru schimbat scutece, animalele de pluș de pe rafturi. Pereții erau zugrăviți într-un verde marin pal. Soția lui confectionase pânza cu Mama Gâscă¹, care atârna pe peretele din fund, cosând-o cu împunsături mici, rupând bucăți întregi dacă observa cel mai neînsemnat defect. Un tiv de ursuleți fusese ștampilat sub marginea tavanului; tot ea îl trasase.

Mânat de un impuls, intră în cameră și se opri în picioare în fața ferestrei, dând la o parte perdeaua transparentă ca să privească zăpada, așternută acum într-un strat de aproape douăzeci de centimetri pe felinare, pe garduri și acoperișuri. Era genul de ninsoare care cădea rareori în Lexington, iar fulgii albi, neobosiți și liniștea îi dădeau o senzație de bucurie și de liniște lăuntrică. Era un moment când toate fragmentele disparate ale vieții lui păreau să se îmbine – toate tristețile și dezamăgirile din trecut, toate secretele și incertitudinile erau ascunse acum sub straturile moi și albe. A doua zi avea să fie liniște, lumea avea să fie potolită și fragilă, până când copiii din vecinătate vor ieși să rupă acalmia cu urmele, și țipetele, și bucuria lor. Își amintea de astfel de zile din copilăria sa, la munte, momente rare de evadare, când se afunda în pădure,

¹ Mother Goose, personaj legendar în folclorul pentru copii din țările vorbitoare de engleză (indeosebi în SUA), femeie bătrână care spune snoave și poezioare. (n.red.)

cu respirația îngreunată și vocea parcă înăbușită de ninsoarea abundentă care încovoia crengile copacilor, împrăștiindu-se pe cărări. Pentru câteva ore scurte, lumea se transforma.

Stătu mult timp acolo, până când o auzi pe Norah mișcându-se în tăcere. O găsi șezând pe marginea patului lor, cu capul plecat, cu mâinile înfipite în saltea.

– Cred că încep durerile, zise, uitându-se la el.

Avea părul desfăcut, și o șuviță i se lipise de buze.

El i-o așeză înapoi peste ureche. Ea dădu din cap în timp ce el șezu alături.

– Nu știu. Mă simt ciudat. Contractțiile astea care apar și dispar.

O ajută să se întindă pe partea ei de pat și apoi se lungi și el, masându-i spatele.

– Probabil că este doar un fals travaliu, o asigură el. Până la urmă, mai sunt trei săptămâni, iar primii copii de obicei întârzie.

Era adevărat, el știa asta, credea în ce spunea, și de fapt era atât de sigur încât peste puțin timp ațipi. Se trezi când ea îl scutură de umăr, aplecată deasupra patului. Halatul ei, părul păreau aproape albe în lumina stranie ca de zăpadă care umplea camera.

– Le-am cronometrat. La intervale de cinci minute. Sunt puternice. Mi-e teamă.

Atunci simți un fior; emoția și frica se revărsară asupra lui ca spuma împinsă de val. Dar fusese antrenat să rămână calm în situații de criză, să își țină emoțiile în frâu, așa încât fu în stare să se ridice din pat fără panică, să ia ceasul și să se plimbe împreună cu ea, încet și calm, de la un capăt la altul al holului. Când apărură contractțiile, ea îl strânse de mână atât de tare, încât el simți că oasele degetelor i se sfărâmă. Contractțiile erau la interval de cinci minute, așa cum zisese ea, apoi la patru. El luă valiza din dulap, amuțit dintr-odată de însemnătatea